

David Baldacci

De laatste man

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

• 1 •

Web Londons semi-automatische SR75 was speciaal voor hem gemaakt door een legendarische geweermaker. De SR bracht zijn tegenstanders geen verwondingen toe, maar verpulverde hen. Zonder deze kampioen onder de zware wapens ging hij nooit van huis, want hij was een man wiens hele leven in het teken van geweld stond. Hij was er altijd op voorbereid om te doden, efficiënt en zonder vergissingen. Jezus, als hij ooit per vergissing iemand zou neerschieten, zou hij zich daar zo beroerd over voelen, dat hij zichzelf net zo goed een kogel door zijn kop kon jagen. Web had gewoon een ingewikkelde manier om in zijn onderhoud te voorzien. Hij kon niet zeggen dat hij zijn werk leuk vond, maar hij was er wel goed in.

Hoewel hij bijna altijd wel een vuurwapen in zijn hand had, was Web niet iemand die zijn wapens vertroetelde. Hoewel hij een vuurwapen nooit tot vriend had gebombardeerd of een leuke naam had gegeven, namen wapens in zijn leven toch een belangrijke plaats in, al lieten ze zich net als wilde dieren niet gemakkelijk temmen. Voor Web was een leven zonder wapens een vorm van zelfmoord en hoewel hij vele eigenaardigheden had, had hij geen doodsverlangen. Er waren ruim voldoende mensen op de wereld die hem maar al te graag uit de weg zouden ruimen en ooit waren ze daar bijna in geslaagd.

Een paar jaar eerder had het maar één of twee liter bloed gescheeld of hij had het tijdelijke voor het eeuwige verwisseld op de vloer van een school, waar vele andere mannen net gestorven waren of lagen te creperen. Nadat hij tot stomme verbazing van de behandelend artsen zijn verwondingen te boven was gekomen, was Web gaan rondsjuwen met een SR in plaats van het zware machinepistool dat zijn wapenbroeders met zich meezeulden. De SR leek op een M-16 geladen met grote .308-patronen en was uitstekend geschikt om de tegenstander angst aan te jagen. Met een SR wilde iedereen je vriend zijn.

Door de getinte ruit van de Suburban liet Web zijn blik over drommen mensen op straathoeken glijden, en over verdachte groepjes in duistere steegjes. Ze waagden zich nu steeds verder op vijandelijk terrein en hij richtte zijn aandacht weer op de rijweg zelf, waar elke passerende wagen vol kon zitten met zwaarbewapende aanvallers. Hij was alert op elke terloopse blik, elk achteloos knikje, elke knip met de vingers, elke

heimelijke tik op een mobiele telefoon – op alles wat kon wijzen op een serieuze poging om hem kwaad te doen.

De Suburban sloeg de hoek om en kwam tot stilstand. Web wierp een snelle blik op de zes andere manschappen die in elkaar gedoken naast hem op de vloer zaten. Hij wist dat ze nu allemaal hetzelfde dachten: snel eruit, dekking zoeken, schootsveld vrijhouden. Angst was op dit moment niet werkelijk een factor, maar nervositeit wel. Al te veel adrenaline moest je nu niet in je lijf hebben, want dat kon je maar al te gemakkelijk het leven kosten.

Web haalde eens diep adem en voelde zich wat rustiger worden. Zijn hartslag moest tussen de zestig en de zeventig zijn. Met vijftientig begon je wapen te trillen tegen je borstkas. Met negentig kon je de trekker niet meer overhalen omdat je bloeddruk dan zo hoog werd, en de zenuwen in je schouders en armen zo in de knel kwamen te zitten, dat je niet meer op een aanvaardbaar niveau kon functioneren. Met meer dan honderd per minuut kon je fijne motoriek het wel schudden, en wist je zelfs op één meter afstand met een kanon geen olifant meer te raken. Dan kon je net zo goed een briefje op je voorhoofd plakken met ‘Schiet me nu maar dood’ erop, want dat je dan een wisse dood tegemoet ging, was wel zeker.

Web bleef rustig doorademen. Hij was in staat om rust te distilleren uit de chaos om zich heen.

De Suburban zette zich weer in beweging, sloeg nog een hoek om en kwam tot stilstand. Voor de laatste keer, besepte Web. De radiostilte werd verbroken toen Teddy Riner iets in zijn microfoon zei: ‘Charlie aan TOC, verzoek om toestemming om tot actie over te gaan en goedkeuring voor fase geel.’

Door zijn eigen mic hoorde hij het korte en bondige antwoord van TOC oftewel Tactical Operations Control. ‘Bericht ontvangen, Charlie, stand-by.’ In Webs kleurpotlodenwereld stond ‘geel’ voor de laatste positie waarop het team zich nog schuilhield. Groen was het moment van de waarheid waarop ze de deur zouden inbeuken. Navigeren over het kostbare stukje terrein tussen de betreffende veiligheid en rust van geel en het moment van de waarheid van groen was erg belangrijk. ‘Toestemming om tot actie over te gaan,’ mompelde Web in zichzelf. Dat was niet meer dan een verkapte manier om toestemming te vragen om indien noodzakelijk mensen neer te schieten. De radiostilte werd opnieuw verbroken toen TOC zei: ‘TOC aan alle eenheden. U hebt toe-

stemming om tot actie over te gaan en goedkeuring voor fase geel.’ Vriendelijk bedankt, TOC. Web kroop wat dichtter naar de laaddeuren van de Suburban toe. Hij was de voorhoede en McCallam was de achterhoede. Tim Davies zou de springlading plaatsen waarmee de deur werd ingebeukt en Riner was de teamleider. De boomlange Carl Plummer en de twee andere leden van het aanvalsteam, Lou Patterson en Danny Garcia, stonden rustig en beheerst klaar met hun MP-5-machinepistolen, .45-kaliberpistolen en flits-knalgranaten. Zodra de deuren opengingen, zouden ze naar buiten springen en zich opstellen in een halve cirkel, en speurend rondkijken naar mogelijke bedreigingen. Ze zouden eerst hun tenen neerzetten en daarna pas de rest van hun voeten, en hun knieën gebogen houden om de terugslag op te vangen als ze plotseling moesten vuren. Webs masker beperkte zijn gezichtsveld tot het kleine podium waarop de komende slachtpartij zich zou afspeelen, maar voor deze uitvoering had je geen duur kaartje of fraai kostuum nodig. Straks zouden ze alleen nog maar handsignalen gebruiken. Niet dat Web daar last van had. Als hij aan het werk was, was Web geen spraakzaam type. Als de kogels je om de oren floten, kreeg je toch altijd een droge mond.

Hij zag Danny Garcia een kruis slaan, zoals hij altijd deed. En Web zei wat hij altijd zei als Garcia een kruis sloeg voordat de deuren van de Chevy opensprongen. ‘God is te slim om zich hier in de buurt te wagen, Danny. We staan er alleen voor.’ Hij zei het altijd op luchtige toon, maar hij méénde het.

Vijf seconden later vlogen de achterportieren open en sprong het team eruit. Ze waren te ver weg van hun doelwit. Normaal gesproken reden ze door tot vlak voor hun eindbestemming en braken dan snel de deur open. De logistiek hier was echter een beetje ingewikkeld. De weg naar het doelwit werd versperd door autowrakken, oude ijskasten en andere obstakels die daar volgens Web alleen maar waren neergelegd om eventuele bezoekers te hinderen.

De radiostilte werd opnieuw verbroken toen de scherpschutters van het X-Ray-team zich meldden. Er zaten mensen in de steeg recht voor hen, meldde X-Ray, maar ze maakten geen deel uit van het groepje waar Web jacht op maakte. Of liever gezegd, dat was wat de scherpschutters dachten. Snel rende Web met de andere leden van het Charlie-team de steeg door. De zeven leden van het Hotel-team waren aan de andere kant van het huizenblok uit een andere Suburban gespron-

gen om het doelwit van de achterzijde links aan te vallen. Als alles volgens plan verliep, zouden de twee teams elkaar ergens in het midden van de gevechtszone ontmoeten.

Web en het Charlie-team liepen nu naar het oosten, op de voet gevolgd door een naderende storm. Bliksem, donder, wind en horizontale regenvlagen hadden doorgaans een desastreuze uitwerking op de verbindingen, de tactische positionering en de gemoedstoestand van de manschappen, en dat dan meestal uitgerekend op het moment waarop alles volstrekt foutloos moest verlopen. Ondanks alle geavanceerde techniek beschikten ze over niet meer dan één manier om te reageren op het slechte humeur van Moeder Aarde en dit met obstakels bezaaide terrein, en dat was eenvoudigweg harder hollen. Ze renden door de steeg – een smalle strook met rommel bezaaid asfalt vol diepe gaten, met aan beide zijden hoge muren waarvan het pleisterwerk door jaren vol schietpartijen danig gehavend was. Sommige van die vuurgevechten waren confrontaties geweest tussen goed en kwaad, maar meestal ging het gewoon om jongemannen die hun medemens neerknalden vanwege een ruzie over territorium of vrouwen, of zelfs gewoon voor de lol. Hier maakte een wapen je een man, ook al was je eigenlijk nog maar een kind dat op zaterdagmiddag buiten ging spelen nadat je eerst tekenfilms had gekeken, een kind dat ervan overtuigd was dat iemand die het net had neergeschoten zo weer op kon staan om verder te spelen.

Ze kwamen bij het groepje dat de scherpschutters hadden gesignaleerd: groepjes zwarten, Latino's en Aziaten die hier aan het dealen waren. Kennelijk was de belofte van een hevige roes na een ongecompliceerde zakelijke transactie voldoende om alle moeizame raciale, religieuze en politieke verschillen te overbruggen. Web vond dat al die lui eruitzagen alsof ze nog maar één enkele snuif, injectie of pil van het graf verwijderd waren en hij vroeg zich verwonderd af hoe het mogelijk was dat dit stelletje afgeleefde lijmsnuivers nog de energie of de helderheid van geest kon opbrengen om deze handel in plastic zakjes met hersenverschroeiende troep voort te zetten, vooral ook omdat het gif je alleen de eerste keer een goed gevoel scheen te bezorgen.

Toen ze zich ineens geconfronteerd zagen met de intimiderende rij zware wapens en kogelvrije vesten van het Charlie-team lieten alle dealers zich op hun knieën zakken en smeekten om niet doodgeschoten of gearresteerd te worden. Alle dealers, op één na. Web richtte zijn aan-

dacht op de ene jongeman die nog rechtop stond. Hij had een rode doek om zijn hoofd gewikkeld die vermoedelijk aangaf dat hij bij een of andere jeugdbende hoorde. Zijn middel was smal, maar zijn schouders waren zwaar en breed. Een rafelig sportbroekje was afgezakt tot ver over zijn bilspleet en zijn T-shirt hing scheef om zijn gespierde bovenlijf. Hij had een brutale blik in zijn ogen, het soort blik dat aangeeft dat de bezitter slimmer en harder is dan jij en nog zal leven als jij allang dood bent. Maar, dat moest Web hem nageven, het misstond hem niet. Het kostte het team niet langer dan dertig seconden om vast te stellen dat alle dealers zo stoned waren als wat – met uitzondering van de jongen met de bandana om zijn hoofd – en ongewapend waren en al evenmin over mobiele telefoons beschikten waarmee ze het doelwit konden waarschuwen. De jongen met de bandana had wel een mes, maar met messen begon je niets tegen kogelvrije vesten van kevlar en machiepistolen, dus lieten ze hem dat maar houden. Maar toen het Charlie-team verder ging, liep Carl Plummer voor alle zekerheid achterstevoren, zodat hij de jonge ondernemer onder schot kon blijven houden. Je kon nooit weten.

De jongen met de bandana riep hem iets na. Iets over dat hij dat geweer zo mooi vond en of hij het niet kon kopen. Hij zou er een goede prijs voor betalen, riep hij hem na, en dan zou hij Web en alle anderen ermee doodschieten. Haha! Web keek snel even naar de daken omdat hij wist dat daar een paar mensen van het Whisky-team en X-Ray op vooruitgeschoven posten zaten, met hun geweer in de aanslag en de kruisdraden van hun telescoopvizier recht op de hersenstammen van dit stelletje losers gericht. Die scherpschutters waren Webs beste vrienden. Hij begreep precies hoe ze hun werk aanpakten, want hij was jarenlang een van hen geweest.

Maanden achter elkaar had hij in drassige moerassen gelegen, terwijl nijldige mocassinlangen over hem heen kropen, of zich schuilgehouden in een winderige kloof ergens in een ijskoud gebergte, met het leren kussen van de op maat gemaakte kolf van zijn scherpschuttersgeweer tegen zijn wang gedrukt terwijl hij door zijn vizier tuurde en dekking en inlichtingen verschaftte aan de aanvalsteams. Als scherpschutter had hij een groot aantal belangrijke vaardigheden ontwikkeld: vrijwel geruisloos in een fles plassen, bijvoorbeeld. Andere nuttige dingen die hij geleerd had, waren hoe hij zijn eten kon opdelen in precies afgepaste porties, zodat hij in het donker snel wat koolhydraten naar

binnen kon werken, en hoe hij zijn patronen zo moest neerleggen dat hij zo snel mogelijk kon herladen. (Hij gebruikte daarvoor een militaire methode die telkens weer zijn nut bewezen had.) Niet dat hij die vaardigheden gemakkelijk te gelde zou kunnen maken in de particuliere sector, maar hij had toch geen plannen in die richting.

Het leven van een sluipschutter was een leven van uitersten. Het was je taak om een optimale positie te kiezen, een positie waarbij je zo goed mogelijk kon richten en schieten zonder jezelf onnodig bloot te stellen aan vijandelijk vuur. Vaak bleken die twee doelen volstrekt strijdig met elkaar en in die gevallen zocht je een zo goed mogelijk compromis. Uren, dagen, weken en soms zelfs maanden van niets dan verveling die het moreel en de basisvaardigheden danig dreigden te ondermijnen, werden afgewisseld met ogenblikken van adembenemende razernij, die meestal op je af kwam te midden van een enorm salvo en massale verwarring. Jij bepaalde dan wie er stierf en wie voorlopig nog mocht blijven leven, en je was er nooit helemaal zeker van of je eigen dood ook niet een gevolg zou zijn van zo'n besluit.

Web kon zich die beelden zonder enige moeite haarscherp voor de geest halen, zo levendig stonden ze hem nog bij. Vijf patronen met een holle punt, keurig in het gelid naast elkaar in een magazijn, klaar om zich met twee keer de snelheid van het geluid in het lijf van een tegenstander te boren zodra Web de trekker overhaalde. Zodra ze binnen zijn actieradius kwamen, zou Web een schot lossen en zou een mens plotseling veranderen in een langzaam in elkaar zakkend lijk. En toch waren de belangrijkste schoten in Webs loopbaan als scherp-schutter de schoten die hij níét had gelost. Zo'n baan was het nou eenmaal. Het werk was niet geschikt voor angsthazen, stommelingen of zelfs mensen met een niet meer dan gemiddelde intelligentie.

Bedankt, jongens, dacht Web terwijl hij snel verder rende door de steeg.

Daarna zagen ze een kind, van een jaar of tien, dat zonder hemd aan op een blok beton zat, zonder dat er ergens een volwassene te bekennen viel. De naderende storm had de temperatuur met een graad of tien doen dalen en hoewel het nog steeds kouder werd, had het jongetje geen hemd aan. Had hij eigenlijk wel een hemd, vroeg Web zich af. Hij had al veel verpauperde kinderen gezien. Terwijl Web zichzelf niet cynisch vond, was hij wel realistisch. Hij had medelijden met deze kinderen, maar hij kon niet veel voor hen doen. Maar vandaag de dag kon

alles een bedreiging vormen en dus nam hij het jongetje zonder erbij na te denken van top tot teen op om te zien of het een wapen droeg. Gelukkig bleek dat niet het geval te zijn. Web had geen zin om op een kind te schieten.

Het jongetje keek hem recht aan. Onder de verlichte boog van een van de weinige flikkerende straatlantaarns die nog niet kapot waren geschoten, waren zijn gelaatstrekken goed te onderscheiden en het viel Web op dat zijn lijfje te mager was en dat de spieren in zijn schouders en armen al hard waren geworden en zich over de te ver uitstekende ribben kronkelden als boombast die over een beschadiging in de stam van een boom is gegroeid. Op zijn voorhoofd had het jongetje het litteken van een messteek en het rafelige gat in zijn linkerwang was onmiskenbaar afkomstig van een kogel.

‘Wel verduiveld,’ zei het jongetje met vermoeide stem en daarna lachte hij, of liever gezegd, hij stootte een luguber gekakel uit, dat als een klarenstoot door Webs geest weergalmde. Hij had wel eerder van dit soort hopeloze kinderen gezien, die zag je hier overal, en toch was er nu iets aan de gang in zijn hoofd, iets wat hij niet helemaal kon plaatsen. Misschien had hij dit werk te lang gedaan, maar dit was toch niet het meest geschikte moment voor dergelijke overpeinzingen.

Webs vinger kromde zich om de trekker en terwijl hij het beeld van dat jongetje van zich af probeerde te zetten, liep hij met lange, behendige passen verder. Hoewel hij nauwelijks vet aan zijn lijf had en niet over opzichtige spierbundels beschikte, ging er een opvallend grote kracht schuil in zijn van nature brede schouders. Bovendien was hij veruit de snelste man van het hele team en beschikte hij over een enorm uithoudingsvermogen. Web kon de hele dag etappes van 15 kilometer rennen, en vond snelheid en uithoudingsvermogen heel wat belangrijker dan grote spiermassa’s. Kogels gingen net zo gemakkelijk door spieren heen als door vet, maar als het je niet raakte, kon al dat lood je ook geen kwaad doen.

De meeste mensen zouden de 1,85 meter lange en breedgeschouderde Web London omschrijven als een forsgebouwde man, maar meestal richtten diezelfde mensen hun aandacht voornamelijk op de linkerzijde van Webs gezicht – of wat daar nog van over was. Web moest met tegenzin toegeven dat ze tegenwoordig verbazingwekkend veel konden uitrichten met aan flarden gereten vlees en botten. In het juiste licht – heel weinig dus – merkte je het oude kogelgat, de nieuwe bolling van

de wang en het uiterst zorgvuldig getransplanteerde vel en bot nauwelijks op. Echt heel knap, had iedereen gezegd, behalve Web zelf.

Aan het eind van de steeg bleven ze allemaal nog even staan en namen diep in elkaar gedoken het terrein op. Vlak naast Web stond Teddy Riner. Door zijn draadloze microfoontje zou Riner zich nog één keer met TOC in verbinding stellen, hun vertellen dat Charlie op geel was en toestemming vragen om over te gaan op groen, de ‘crisislocatie’ van het doelwit, niet meer dan een mooie naam voor de voordeur. Terwijl hij met zijn ene hand de SR75 vasthield, zocht hij met zijn andere hand op de tast naar zijn .45-pistool in de laaghangende holster op zijn rechterbeen. Op de keramische plaat die zijn borstbeen beschermde, had hij nog eenzelfde type pistool hangen en om zijn geïmproviseerde ritueel te voltooien liet hij ook daar zijn hand even op rusten.

Web kneep zijn ogen dicht en stelde zich voor wat zich hier in de eerstvolgende minuut zou afspreken. Davies zou naar de deur rennen en zijn springlading plaatsen. De andere leden van het aanvalsteam zouden hun flits-knalgranaten losjes in hun zwakste hand houden. De veiligheidspal van hun machinepistool zou omgezet zijn en rustige, beheerste vingers zouden zich pas om de trekkers krommen als het tijd was om te doden. Davies zou het beveiligingsmechanisme van het doosje met het controlepaneel verwijderen en controleren of het doosje zelf nog wel verbonden was met de detonator in de springlading. Hij zou naar problemen zoeken en hopen die niet te vinden. En dan zou Riner contact opnemen met TOC en de onsterfelijke woorden uitspreken: ‘Charlie op groen.’ En TOC zou antwoorden zoals het altijd deed: ‘Stand-by. Alles onder controle.’ Die woorden zaten Web altijd dwars, want wie had nou werkelijk alles onder controle?

In de loop van zijn hele carrière had Web TOC nog nooit het eind van dat rijtje horen bereiken. Na ‘twee’ openden de scherpschutters het vuur en een hele reeks .308’s die tegelijkertijd het vuur openden, waren wat lawaaiig. Daarna, nog voordat TOC ‘één’ zei, zou de springlading bij de deur ontploffen en dat gaf zo’n enorme klap dat zelfs je eigen gedachten uit je hoofd werden geblazen. Als je die laatste ‘één’ wél hoorde, had je een groot probleem, want dat betekende dat de springlading niet was ontploft en dat was echt een vervelende manier om aan je werkdag te beginnen.

Nadat de springlading de deur uit zijn sponning had geblazen, zouden Web en zijn team het doelwit bestormen en hun flits-knalgranaten naar

binnen gooien. Die granaten werden zo genoemd omdat de felle lichtflits waarmee ze tot ontploffing kwamen, iedereen zou verblinden die ernaar keek, terwijl de knal die ze gaven zo oorverdovend hard was dat iedereen die niet iets over zijn oren had, er gescheurde trommelvliezen aan overhield. En als ze nog meer gesloten deuren tegenkwamen, zouden die al snel opengaan, ofwel na het onbeleeft aankloppen van Davies' 12-kaliber-Remington of nadat er een stuk kneedbom tegenaan was geslagen en tot ontploffing was gebracht. Dat spul zag eruit als rubber, maar had alle kracht van C4 en daar was geen deur tegen bestand. Ze zouden zorgvuldig aangeleerde patronen volgen, schietend met precisie, denkend in termen van zetten op een schaakbord. Ze zouden met elkaar communiceren met gebaren en aanrakingen. Snel het hele gebouw door, de gijzelaars zien te vinden en die dan snel – en levend – naar buiten brengen. Over sterven dacht je niet na tijdens zo'n actie, dat zou te veel tijd en energie kosten die je hard nodig had voor de missie zelf, en te veel afleiden van de reflexen en vaste routines die je jezelf had aangeleerd door dit soort dingen telkens en telkens weer te oefenen, net zolang tot ze een deel van je eigen identiteit uitmaakten.

Uit betrouwbare bron was vernomen dat het gebouw dat ze zouden bestormen de hele financiële organisatie huisvestte van een belangrijke drugsbende hier in de hoofdstad. Als alles volgens plan verliep, zouden ze vanavond ook de boekhouders en de magazijnmedewerkers oppakken en als ze die levend en wel naar buiten wisten te brengen, zouden dat waardevolle getuigen kunnen blijken voor het OM. De federale overheid zou de drugsbende dan niet alleen op basis van de strafwet kunnen aanpakken, maar ook met behulp van een aantal civiele procedures. Omdat de grote drugsbaronnen slechts zelden belasting afdroegen, waren zelfs zij beducht voor de Belastingdienst. En dat was de reden dat Webs team hierbij betrokken was geraakt. Ze waren niet alleen gespecialiseerd in het doden, maar ook in het in leven houden van mensen – in elk geval tot die hun getuigenverklaring hadden afgelegd en daarmee een of andere grotere boef voor heel lange tijd achter de tralies hadden doen belanden.

Als TOC weer te horen was, zou het aftellen beginnen: vijf, vier, drie, twee...

Web deed zijn ogen open en richtte zijn aandacht weer op het hier en nu. Hij was gereed. Zijn hartslag was 64. Oké, jongens, de buit ligt

recht vooruit. Eropaf. Nog één keer hoorde hij TOC in zijn koptelefoon. Ze kregen toestemming om zich naar de voordeur te begeven. En dat was het ogenblik waarop Web zich voelde verstarren. Zijn teamgenoten kwamen tevoorschijn, maar Web niet. Het was alsof zijn armen en benen niet langer deel uitmaakten van zijn lichaam, het gevoel dat je krijgt als je in slaap bent gevallen met een arm of been in een beknelde positie: als je wakker wordt, merk je dat je er geen enkel gevoel meer in hebt. Het leken hem geen zenuwen, en ook geen angst-aanval, daarvoor deed hij dit werk al te lang. Maar toch kon hij alleen maar toekijken terwijl het Charlie-team doorrende. De binnenplaats was de laatste gevarezone vóór de crisislocatie. Het team begon nóg harder te rennen en keek zoekend om zich heen naar elk mogelijk teken van weerstand. Geen van de manschappen leek op te merken dat Web was achtergebleven. Terwijl het zweet van zijn voorhoofd gutste en hij al zijn spieren spande om datgene wat hem tegenhield te overwinnen, wat het dan verdomme ook mocht zijn, slaagde Web erin langzaam overeind te komen en een paar aarzelende stappen naar voren te zetten. Zijn armen en benen voelden aan alsof ze in lood gegoten waren, zijn lijf stond in brand en zijn hoofd leek elk ogenblik uit elkaar te kunnen springen. Hij strompelde nog even verder, bereikte de binnenplaats, en liet zich toen plat voorover vallen terwijl zijn teamgenoten zich steeds verder van hem verwijderden.

Hij keek nog net op tijd omhoog om te zien hoe het Charlie-team in volle vaart op het doelwit af rende, dat hen daar volkomen weerloos leek op te wachten. Het team was nu nog maar vijf seconden van de actie verwijderd. En die vijf seconden zouden het leven van Web London voor altijd veranderen.

.2.

Teddy Riner was de eerste die viel. Zijn val nam twee seconden in beslag en in de laatste daarvan was hij al dood. Aan het andere uiteinde van de linie sloeg Carl Plummer tegen de grond alsof een reus hem een harde klap met een strijdbijl had verkocht. Terwijl Web hulpeloos toekeek, smakten overal zware kogels in het kevlar en het daaronder gelegen vlees tot iedereen roerloos op de grond lag. Het leek een groot onrecht dat zoveel sterke mannen zo geruisloos het leven konden laten.